

M11

Časopis ZŠ Masarova

Hurá na prázdniny

Zpověď šéfredaktora

Dva roky, dva velmi krátké roky jsem chodil do časopisu M11. Mé nadšení pro časopis začalo už první měsíc, kdy jsme si vymýšleli jméno, zkoušeli psát a nakonec zkoušeli tisknout. A hlavní motivací bylo to, že nám všichni chválili (ze zpětného pohledu se tomu divím) první číslo časopisu. Ten rok byl v mnohém velká škola, protože časopis dlouho existoval/neexistoval a já měl představu, že z časopisu má být respektovaná instituce. Drali jsme se na vrchol a někdy jsem byl schopen jít i přes mrtvoly. Výhodou bylo, že jsem, stejně jako většina žáků i učitelů, nesnášel parlament, a tak jsem mohl psát líbivé plamenné kritiky. Jinak jsem všechny ostatní mučil tím, že jsme zůstávali do večera na uzávěrky, s já jsem po nocích dával dohromady nová čísla a hlavně jsem psal kvanta textů, abychom měli časopis číslo od čísla větší. Do časopisu tehdy ještě chodilo pár prvostupňáček, které dle mého názoru psaly pěkně, ale málo. Tehdy jsem začal jet na stránky, takže klidně roztahovat, jen mít na uzávěrce 16 stránek. Minimálně. Do konce roku jsme se nějak vyvíjeli a stali jsme se onou respektovanou institucí – učiteli chválenou a žáky ignorovanou, ale ne nenáviděnou. No a teď se dostáváme do druhé půle mého angažmá. V září se nic dělat nedalo, ale v říjnu jsme začali znovu, s obměněnou redakcí. Většina prvostupňáků odešla, ale druháci zůstali. Zde bych rád uvedl, že nemám moc rád malé děti, ovšem „naše druháky“ jsem si opravdu oblíbil. Pokaždé, ať je sebehůř, když mě pozdraví na chodbě tím jejich „Ahoj Matěji!“, objeví se mi na tváři úsměv, a do časopisu se občas těším jenom kvůli nim, protože mě zajímá, co zase budou vyvádět, s čím za mnou přijdou a jestli je budu muset uklidňovat. No ale tento školní rok se cirkus Časopis rozjel naplno. Kvalita stoupala, počet redaktorů taky, dokonce jsme měli vedoucí úlohu ve společném projektu s parlamentem. Pocit triumfu se blížil. A do toho stále noví redaktori, nové projekty, nové nápady. Časopis byl pro mě jediný koníček, jediná zábava, jediný smysl proč chodit do školy. Stále jsem pracoval, o nic jiného jsem se nestaral. Ovšem žádné stromy nerostou do nebe. Mě nejspíš zlomilo neustálé vyhledávání, přemlouvání a přibírání nových redaktorů. Někteří redaktori, hlavně sedmáci mi začali rychle vytvářet starosti. Redakce, která byla vždy vzorem preciznosti, se snad nikdy v plném počtu nesešla. Do toho učitelé mi pozvolna začali dávat volnou ruku v případě „vedení redakcí“ a já jsem válčil. Slušně jsem se rozhádal s uklízečkou, části redakce jsem naznačil, že nemá chodit, a v tomto duchu to pokračovalo. A co bylo nejhorší, pro samou agendu, organizaci a trápení se s redaktory mi nezbýval skoro žádný čas na psaní, to psaní, které mám tak rád. Asi před měsícem mě to dokleplo úplně. Možná tomu psychiatři nějak říkají, ale já tomu říkám prostě „vzhůru do pr...“ To si uvědomíte, že něco, co jste budovali dva roky, něco, kvůli čemu jste se pohádali s půlkou školy, a něco, kvůli čemu jste byli pořád ve škole a ani doma skoro nespali, je v troskách. A co víc, ty trosky toho milovaného musíte odevzdat někomu, kdo určitě nemá k časopisu stejný vztah jako vy. A to už jsem se začal hroutit pravidelně. Případy, kdy jsem na někoho řval, byly a jsou čím dál častější, začínám silně zmatkovat a když dojdou ze školy domů, tak se prostě bezduše sesunu na židli a dvě hodiny čumím na facebook, i když vím, že nikdo nenapiše a nic se nestane. Zkrátka teď mám pocit, že jsem ty dva roky dělal všelico špatně a že mi časopis v podstatě zničil život. Téměř bez kamarádů, téměř bez nikoho, ale jsem šéfredaktor se skvělými výsledky. Ale přes to, když se posívám na časopis, třesoucím hlasem říkám: „Ničeho nelituji a nečinil bych jinak!“

PS: Především děkuju všem minulým i současným redaktorům, minulým i současným kamarádům a minulým i současným učitelům, že tolerovali mou snahu a podporovali mě. A redaktorům děkuju ještě jednou, tentokrát za spoustu práce, kterou udělali. Bez nich bychom nedotáhli časopis tam, kde je.

Matěj Kos
Šéfredaktor

Toto je 15. vydání časopisu M11. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Marty Kadlečkové a Bc. Davida Černocho. Náklad 35 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 27. 6. 2012 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Inzerce byla tvořena jako recese ve stavu nepřičetnosti, a proto je soudní cesta řešení nesouhlasu s inzercí vyloučená. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz. Příjemné počtení Vám přeje redakce M11.

Návštěva Hodonína - výlet školního časopisu

Z hlavního nádraží v Brně jsme odjžděli v 8 hodin, ale protože je naše nádraží vysoce vytížené, tak jsme měli problém najít náš vlak. Projížděli jsme malými vesnicemi, až jsme nakonec dojeli do Břeclavi, kde jsme přepojovali mašinu, ale jinak byla cesta pohodlná. Vystoupili jsme na nádraží v Hodoníně. Když jsme vyšli z nádražní budovy, uvítal nás Hodonín úplně jinak, než jsme si představovali. Museli jsme si říci: „Je to město s velkou historií,“ a dále jsme pokračovali po sídlištích a malými uličkami, které byly olemovány stromy. Také jsme zjistili, že Hodonínská ZOO je o hodně menší než ta naše, ale mají také velice zajímavá zvířata. Po návštěvě ZOO jsme se vydali do centra města kde jsme se naobědvali. Jejich radnice byla kamenná s malou věžičkou a historické centrum mělo velice poutavou historii. Cesta k nádraží byla podivuhodně vydlážděna dlažebními kostkami a každého zaujala. Z nádraží jsme odjeli rychlíkem a v Břeclavi jsme zase přepojili mašinu. Asi za hodinu nás přivítal vánek brněnského ovzduší a všichni jsme se rozprchli domů.

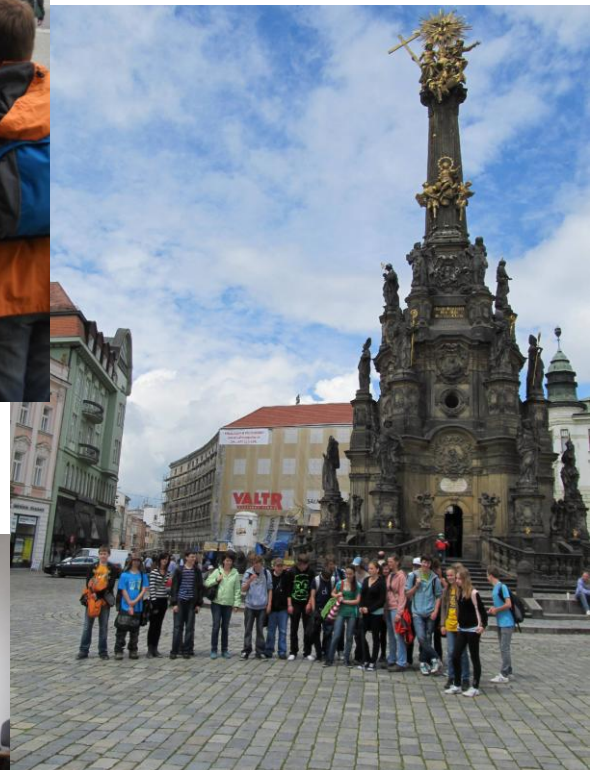
Filip Pivovar

Návštěva Olomouce

V pondělí jedenáctého šestý dva tisíce dvanáct jsme se vydali za naším partnerským časopisem v Olomouci. Odjžděli jsme v 7.18 z hlavního nádraží v Brně. Z Olomouckého nádraží jsme jeli tramvají (nemají tam šaliny) číslo šest. Vystoupili jsme o zastávku dál, takže jsme se museli vrátet. Po cestě jsme se stavili v obchodě a koupili jim sladkou drobnost. Ve škole si pro nás připravily prezentaci o jejich školním časopise s názvem Shock. My jsme si pro ně také nachystali prezentaci o našem časopise kterou prezentoval Matěj Kos. Poté jsme si sedli do skupinek a vyměňovali si názory co by se v časopise změnit. Prohlídli jsme si učebnu robotiky a zjistili jsme, že mají na škole bazén. Poté nás čekala prohlídka města a nákupy. V 15.07 jsme nasedli do vlaku a jeli jsme plni zážitků a zmrzliny domů.

Kateřina Tichá

Exkurze do Jurkovičkovy vily

9. května jsme přišli do školy na devátou hodinu ranní, zasedli do lavic a napsali si neodkladnou písemku z dějepisu. Některým se zdařilo, některým zase ne. Chvíli jsme probírali ještě nějaké organizační věci a zbytek hodiny se věnovali dějepisu. Když hodina skončila, první polovina naší třídy se odebrala dolů k šatnám, a druhá se měla rozdělit do jiných tříd. V 10 jsme vyrazili. Dojeli jsme na nádraží, a tam nastoupili na spoj s číslem 1, který nás měl odvést až na místo. Cesta byla úmorná a dlouhá, dusili jsme se horkem. Za nějakou chvíli jsme konečně dorazili na místo. Vystoupili jsme na odlehlé zastávce a nevěděli, jakým směrem se vydat. Zeptali jsme se tedy na cestu a pokračovali po doporučeném směru, zahrnuli jsme do ulice plné původních i zrekonstruovaných velikých, luxusních domů. Šla proti nám jakási skupinka dívek, které vypadaly, že jsou také na exkursi, tak se jich paní učitelka poptala, kde přesně se nachází náš cíl. Navedly nás. Za pár minut už jsme prostupovali velkou, na červeno natřenou bránou. Obešli jsme dům a po jeho boku sestoupili do suterénu, kde už na nás čekal milý starší hlídač/vrátný, který když nás viděl, konstatoval, že už rozhodně nejsme děti, jak tam měl nahlášeno, což některým z nás určitě zalichotilo. Odložili jsme si věci a počkali na naši průvodkyni. Když přišla, začala prohlídka, která trvala přibližně 45 minut. Prošli jsme celý obrovský dům a nikdo nás nezatěžoval dlouhými naučnými texty, dostalo se nám přesně toho, co jsme potřebovali vědět. Prohlíželi jsme si rekonstrukce i původní prostory a nábytek. Když prohlídka skončila, šli jsme posvačit na krásnou zahrádku s lavičkami, kde jsme uchvázeni komentovali dům a skládali poklony panu Jurkovičovi. Všichni jsme se shodli na tom, že se nám jeho díla moc líbila. Podstoupili jsme opět úmornou cestu zpátky, kde jsme v tramvaji skoro všichni usnuli, pod střechou vozidla do kterého pralo skoro polední slunce. Ale stálo to za to. Vřele doporučuji všem podívat se tam. Klobouk dolů pane Jurkoviči.

Hanka Blatná

Limericky

Pan Albert z Veveří

Šel moc rychle do dveří.
Zakopl o práh,
na zem se natáh.
A kdo tomu uvěří?

Jakub Šašek, Marek Štefl, 6.B

Třicet Kristýn z Ostravy
pořádalo oslavy.
Jedna řekla: „Tak jsem tady,
už se může začít slavit!“
30 Kristýn z Ostravy.

Dva chlápci z Podyjí
vzájemně se svěřují:
„Koho si vezmeš za ženu?“
„Ále, jednu Blaženu.“
Na svatbě se uvidí.

Jedna paní z Ostravy
jeden dům prý postaví.
Řekla: „Z těchto cihel se nedá stavět,
tak proč tady zahálet?“
Na cihly už nesáhli.

Lucka Doleželová, Linda Krajsová, 6.A

Naše škola líšeňská
30 let si prožila.
V červnu to s ní oslavíme,
na Dělnáku zatančíme,
s naší školou líšeňskou.

Sára Konečná, 6.B

Jedna stará babka
nesla shnilá jabka.
Řvala do popelnice,
myslela, že je slepice,
jedna stará babka.

Rosťa Philippi, 6.B

Naše škola Masarova
je moc pěkná, jako nová.
Náš ředitel Zálešák
je moc velký dobrák.
Taková je naše škola.

Karolína Krobotová, 6.B

Jeden Franta zpod mostu
říkal si: „Já vyrostu!“
Vyrostl do obří velikosti,
řekl: „Ze mě nebudou jen kosti.“
Tak přerostl i svůj most.

Michal Kašík, 6.B

Učitel z matiky
obuje si holínky.
Vyjde ze dveří,
a najednou zakřičí:
„Jsem blázen veliký!“

Bára Boháčková, Míša Rolencová, 6.B

Říd'á pije kolu rád,
je to dobrý kamarád.
Když přijdeme, pozdravíme,
po škole s ním popíjíme.
Kolu pije rád.

Nikča a Kuba z 6.A

Jedna stará babička
přivedla si kozlíčka.
Pak ho dala do ohrádky,
s kozlíčkem však nejsou hrátky.
Celá smutná je teď babička.

Dominik Makar, Libor Hašek, 6.A

Šmajdalf má bílou hnátu,
řídí většinu senátu.
Na motorovém koni
ho fízlové honí,
toho Šmajdala, co má bílou hnátu.

Michal Starov, Dominik Moravec, 6.A

Přišel Franta z Pardubic,
došel špatně, tak se pic.
Chtěl jít směrem do Brna,
ale došel do Zlína
ten náš Franta z Pardubic!

Dominik Musil, Filip Marek, 6.A

Jeden chlápek z Veveří
stoupl si na pobřeží.
Potkal ho malý muž,
řekl mu: ale kuš!
Tomu chlápku z Veveří.

Monika Lenertová, Iva Filoušová, 6.A

Pan školník z Velké Dolní
uklouzl na ploše vodní.
Spadl na zadek.
Přišel pan Luděk
a zeptal se ho: „Nebolí?“

Míša Rolencová, 6.B

Náš nový školník
je zelený jak vodník.
Kouká na nás ze dveří
lehký jako pápěří.
Copak tomu nikdo nevěří?

Robin Halm, Tomáš Landa, 6.B

Čtyři malé opice
chtěly velké čepice.
Šly proto na tržiště,
kde bylo jen ohniště.
Tak zůstaly bez čepice.

Patri Cibere, 9.C

Pan učitel ze Šlapadel
nese plný pytel lepidel.
Když mu spadne pytel na zem,
rozzlobí se jako blázen
pan učitel ze Šlapadel.

Tadeáš Stehlík, 9.C

Pan Lebeda z Veveří
strčil hlavu do dveří,
kolem něho projel vlak,
z Lebedy zbyl jenom prach.
Kdo tomu uvěří?

Franta Štástka, 9.C

Paní Lucka ze Slavkova
hlídá na zahradě koňa.
Ona seká, on se pase,
zdáli na ně kouká prase.
A zničehonic pršet začíná.

Lucka Liškuťínová, 9.C

Masarova 11,
to je škola jako ďas,
děti v ní furt lítají,
učitelé hlídají.
Je to naše dobrá škola, Masarova 11.

Aneta Drábková, Sabina Sedláčková, 9.A

Masarova 11,
to je škola jako ďas,
děti v ní furt lítají,
učitelé hlídají.
Je to naše dobrá škola, Masarova 11.

Aneta Drábková, Sabina Sedláčková, 9.A

Masarova výročí slaví,
všichni jsou z toho žhaví.
Naše třída už teď říká,
že to bude bomba velká.
Masarova výročí slaví.

Honza Palyusik, 9.A

Masarova vítězí,
všichni tohle jistě ví.
Naše škola líšeňská,
je to škola obrovská.
Masarova vítězí.

Jakub Střecha, 9.A

Naše nejedovatější houby

aneb

Všechny houby jsou jedlé, ale některé jen jednou...

Každý z vás jistě chodí na houby, které rád sbírá a konzumuje, ale pro jejich bezpečnou konzumaci musíme všechny sbírané houby dobře znát a umět je odlišit od jejich nebezpečných jedovatých „dvojníků“. Tento problém se vám pokusím rozluštit v této recenzi o našich nejedovatějších a nejnebezpečnějších houbách, jejichž otravy jimi způsobené bývají vážné, ba i smrtelné.

Muchomůrka zelená je naše nejedovatější houba! Obsahuje směsici více než dvaceti různých jedů, především falotoxinů a amatoxinů, které patří k nejzákeřnějším jedům. Otravy touto houbou bývají většinou smrtelné, ale naštěstí vzácné. Jedy poškozují jaterní buňky. Po několika dnech zvracení, průjmů a křečí nastane hluboké bezvědomí a smrt.

M. zelenou snadno poznáte podle bělavého až olivově zeleného klobouku, většinou bez obvyklých „teček“ neboli bradavek (strupů), které jsou pro muchomůrky typické, velkého prstenu na dlouhém třeni, jehož báze vězí ve velké cípaté pochvě, lidově zvané „kalich smrti“. Roste v listnatých lesích pod duby a buky, především v teplých oblastech.

Muchomůrka jízlivá a bílá odrůda m. zelené **muchomůrka zelená bílá** se od m. zelené liší pouze bílou barvou celé plodnice. Způsobují stejné otravy jako m. zelená.

Tyto houby se často zaměňují za jedlé **pečárky (žampiony)**, které nikdy nemají prsten ani pochvu, zato ale v mládí růžové, pak hnědé až téměř černé lupeny. **Holubinky** se zeleným kloboukem opět odlišíme podle nepřítomnosti prstenu a pochvy. To stejné se týká **bedel** a **čirůvek**.

Zleva: muchomůrka zelená, muchomůrka jízlivá.

Další prudce jedovatá houba, **muchomůrka panterová**, starším názvem muchomůrka tygrovaná, obsahuje především amatoxin muscarin, který obsahuje i známá muchomůrka červená. Otravy připomínající opilost se projevují za půl až dvě hodiny po požití a bývají závažné zejména proto, že postižený upadá do hlubokého bezvědomí. Roste v jehličnatých lesích.

M. panterová se až neuvěřitelně podobá dvěma jedlým muchomůrkám, a to známé **muchomůrce růžovce**, které lidově říkáme „masák“, a **muchomůrce šedivce**. Mezi těmito houbami jsou nepatrné rozdíly: zatímco m. panterová má okraj hnědého klobouku výrazně rýhovaný a tenký, blanitý prsten je hladký, růžovka a šedivka mají prsten mohutný a rýhovaný, kdežto okraj klobouku je hladký. Navíc růžovka má na plodnicích růžové až načervenalé skvrny.

Poněkud nevzhledně vyhlížející houba, **ucháč obecný**, má tmavě kaštanově hnědý klobouk, který svým tvarem připomíná mozek člověka nebo savce. Třeň má bílý. Obsahuje jed gyromitrin, který se z částečně ztrácí vařením nebo sušením. Do doby, než se vyskytly první smrtelné otravy, se považoval za jedlou houbu. Průběh otravy se podobá otravě m. zelenou. Roste v borových lesích na písčitéch půdách.

Je velmi podobný jedlému **ucháči obrovskému**, který má světlejší klobouk a tvoří větší plodnice, které vždy vyrůstají z trouchnivějícího dřeva. Jedlé **smrže** se liší velkým jamkatým žlutohnědým kloboukem připomínajícím včelí plástve.

Zleva: *muchomůrka panterová*, *ucháč obecný*.

Servíruji další houbu plnou jedů: **vláknici začervenalou**, zvanou též vláknice Patouillardova, způsobuje otravy podobné otravám m. červenou nebo m. panterovou. Při těchto otravách dochází ke zvýšené serkeci žláz, tzn. postižený se potí, slintá, trpí nevolnostmi a úzkostí. Houba má mohutnou načervenalou plodnici, velký klobouk zvoncovitého tvaru, dužnina na řezu a stářím červená a má nasládlou ovocnou vůni. Roste od května do října v listnatých lesích, hájích, parcích a stromořadích.

Vláknice bývá zaměňována za jedlou a výbornou **čirůvku májovku**, která má bělavé lupeny, nikdy nečervená a voní po čerstvě umleté mouce.

Pozor na prudce jedovatou **závojenku olovovou**, která se podobá jak **májovce**, tak jedlé **závojence podtrnce**. Ta roste dříve než závojenka, a to vždy pod dřevinami s růžovými květy, tj. pod trnkami, hlohy a různými ovocnými stromy v sadech a zahradách. Z. olovová se vyznačuje šedě růžovým kloboukem a třeněm a růžovými až masově červenými lupeny. Je poměrně vzácná a vyskytuje se pod duby, buky a habry. Voní výrazně moukou (podobně jako májovka).

Z. olovová obsahuje prudké jedy, které se zatím nepodařilo úspěšně analyzovat. Příznaky se dostavují krátce po požití a projevují se bolestmi břicha, nevolností, zvracením a silným průjemem.

Zleva: vláknice začervenalá, závojenka olovová

Mezi nebezpečné houby patří prudce jedovatý **pavučinec plyšový**, jehož jed orellanin napadá ledviny a ničí jejich buňky. Rozmezí mezi požitím houby a dostavením prvních příznaků je neobyčejně dlouhé, přibližně 6 – 12 dnů, kdy se projeví akutní nedostatečná činnost ledvin v podobě zástavy tvorby moči. Masové otravy touto houbou a příbuznými druhy proběhly v 50. až 60. letech 20. století v Polsku.

Pavučinec se podobá pouze mnoha jiným, velmi podobným druhům **pavučinců**, které zde ani nebudu vyjmenovávat.

Pavučinec plyšový

Všeobecné zásady při otravách houbami jsou prosté a snadno zapamatovatelné. Nejdříve se snažíme vyhledat co nejrychleji lékařskou pomoc. Podrážděním měkkého patra ústní dutiny (např. lechtáním perem, prstem či lžičkou) vyvoláme zvracení, průjem pak podáním šaratice, ricinového oleje nebo projímadel. Třeba pít hojnost minerální či obyčejné vody (nikoli mléko ani alkohol!).

Ke zjištění druhu, který způsobil otravu, je třeba ponechat zbylé houby, zbytky po čištění, příp. i zvratky.

Jako všeobecná prevence proti otravám jedovatými houbami platí:

**Sbírám pouze ty houby, které bezpečně znám,
podezřelé houby vyhodím,
konzumuji je s rozvahou!**

Literatura:

Smotlachův atlas hub, F. Smotlacha 1984

Fotografie:

<http://www.biolib.com>

<http://www.kudluvatlashub.cz>

Blázen, co fotí vláčky

Mnoho lidí má nějaký zájem, který se občas změní až skoro v posedlost – někdo sbírá známky, jiný je fascinován Asií. Mě už od mala něco táhne k železnici. Jako malý jsem chodíval s babičkou v Lužicích na procházky za dům, kudy vede trať 330 Břeclav – Přerov, abych se díval na vláčky. Později jsem k dívání přidal i fotografie na mobil, které z dnešního pohledu vypadají opravdu směšně. Zájem se dostal do popředí teprve v posledních dvou letech, takže teď pokaždé, když jedeme vlakem, fotím provoz a občas, když se nudím, nebo mám ve městě čas, se zajdu porozhlédnout po nádraží. K tomu všemu samozřejmě patří studium teorie, takže každý den sleduji K-report, Želpage, Vlaky.net a jiné stránky. Tento zájem má ovšem i výhody – pokaždé, když jedeme se školou na výlet, můžu poradit, jakým vlakem jet, kde je jaká výluka a do jakého vagonu nastoupit. Bohužel občas se při výletech zapomenu, a tak když jsem třeba viděl záložního Jančurova Peršana, vyrazil jsem bez ohledu na okolí fotit. Ještě pro ostatní, co železnice zajímá, zde napíšu mé nejoblíbenější hnací vozidla: 242 – Plecháč, 714 – Veselá kráva a 810 – Skleník. A nakonec bych zde rád ukázal část mého archivu, doufám, že tři stránky fotek přežijete:

8. 4. jsme odjížděli z Břeclavi a v tom vidím venku cosi nezvykle barevného. Okno letí dolů, obal od krabičky do rohu kupé a já mačkám spoušť. Výsledek je zde – 740.705 natřená pozoruhodným nátěrem společnosti ZAPA Beton. Lokomotiva patří společnosti LOKOTRANS Servis. Tato fotka je pro mě poměrně vzácná hned ze dvou důvodů: 1. Na krabičku neumím fotit z jedoucího rychlíku a za 2. Tato lokomotiva se v Břeclavi běžně neobjevuje.

Opět foto z 8. 4. a nebude zde poslední, protože ten den se mi velmi vydařil. Zde můžeme vidět 809.306 ve stanici Šakvice, jak se připravuje k odjezdu do Hustopečí. Tento motorový vůz je v novém korporátním nátěru, tzv. „najbrtu“ a prošel rekonstrukcí, což jde poznat z nových oken (původní byly výklopné, zde jsou polospuštěcí) a dle nových sedaček. Je to předělávka motorového vozu řady 810, aby mohl vlak jezdit bez průvodčího (strojvůdce prodává lístky).

14. 5. jsem si sebral pas, telefon, krabičku a peníze a vyrazil jsem na lov. Začal jsem v Brně hl. n., kde jsem natrefil na Veselou Krávu 714.220, která přijížděla spolu s náloží vlečňáků ke Skleníku od Tišnova. Tato kombinace dřívě, tj. před Regionovými, jezdila na vytíženějších lokálních tratích, kde ovšem nebyly provozovány „dlouhé“ motorové vozy, například na trati 251 Tišnov – Žďár n. Sáz.

Tornádo 560.021 přijíždí k nástupišti ve stanici Blansko dne 14. 5. Jak jsem psal výše, vyrazil jsem na lov a cílem bylo nakonec Blansko. Tornádem jsem jel tam i zpět a mírně lituji, že už nejede na trati do Břeclavi. Sice brzdy Tornáda jsou opravdu hodně slyšet a automatické zavírání dveří pomocí vzduchu způsobuje nemalý hluk, ale přesto posezení v těchto pomalu 50 let starých vozech je velmi dobré. Jen kdyby mírně spravili ty brzdy a zrenovovali dveře.

Pro zněnu něco nezávislého – 754.067 ve stanici Kyjov. Bylo to 29. 4. a já musel kvůli pondělní uzávěrce do Brna, i když jsem měl zůstat na chatě až do úterý. Vyrazil jsem už kolem páté hodiny z Osvětman, abych stihl vlak o půl sedmé do Brna. Nakonec však měl vlak půlhodinové zpoždění kvůli křížení se spěšným vlakem do Bylnice, protože jedna kolej byla mimo provoz. Díky tomuto zpoždění jsem mohl vyfotit právě tento Sp.

Jako další fotku nezávislé trakce jsem vybral křížení dvou Skleníků 810 v Poličce 25.3.2010. Do Poličky jsem se dostal se školou a tak jsem toho do syta fotograficky využil. Bohužel většina fotek z Poličky je někde zahrabána a tak mi zbyla pouze tato a ještě jedna z Brna, kde pózuje můj oblíbený Brejlovec 754.049. Tehdy jsem ještě tolik nefotil a další rok jsem na focení skoro zapomněl. Návrat ke krabičkování jsem odstartoval až v roce 2012.

Poslední fotka z 8. 4. pochází z rodiště T. G. Masaryka – Hodonína. Na této fotce se sešla hned dvě vozidla – Pojízdne železářství (Oficiálně Regionova, jinak též Žlutý mor, Hyperbouda, Regiokrám,...) 814.239 pomalu se chystající k odjezdu směr Veselí nad Moravou a Plecháč 242.210 čekající na svůj vlak. V Hodoníně fotím rád, protože zde nejsou všechna nástupiště vysoká a tím pádem zde není úplně zakázán pohyb v kolejišti.

Jedna z mých prvních fotek a dosud snad jediná publikovatelná traťovka byla, pokud EXIF nelže, spáchána před více jak dvěma roky – 2. 4. 2010 na mém oblíbeném místě, přejezdu u rampy v Lužicích u Hodonína a terč bylo Eso 363.024 v najbrtu první verze vezoucí Os do Břeclavi. Při zpětném pohledu bych možná nechal lokomotivu buď kousek poodjet, nebo já bych vlezl na trávu, aby nebyla brána tak blízko lokomotivě. Ale přeci jen, byl to začátek, k tomu si ještě dnes pamatuju, že to byla improvizace, a traťovky už jsem od té doby fotil jenom párkrát.

Poslední slovo mají Slováci - Trenčín 26. 8. 2010. Ten rok jsem byl po nemoci, takže tradiční Chorvatsko padlo a místo toho jsme jeli do Trenčianských Teplic. Jeden den jsme vyrazili na výlet do krajského města Trenčína, především kvůli hradu a vlakům. Na nádraží, kde jsme se zdrželi asi čtvrt hodiny, se mi povedla tato fotka – setkání slovenské rekonstrukce Skleníku na Mandarinu 811.011 s rychlým Esem 362.004 a vlečným vozem řady O11.

Ted' si možná kladete otázku, jestli jsem blázen. No co se týká vlaků, tak se obávám, že už to tak bude a nevdá mi to. Každopádně doufám, že se vám fotky líbily a pokud budete mít nějaké otázky, nebo připomínky, tak mi řekněte.

Matěj Kos

Konec

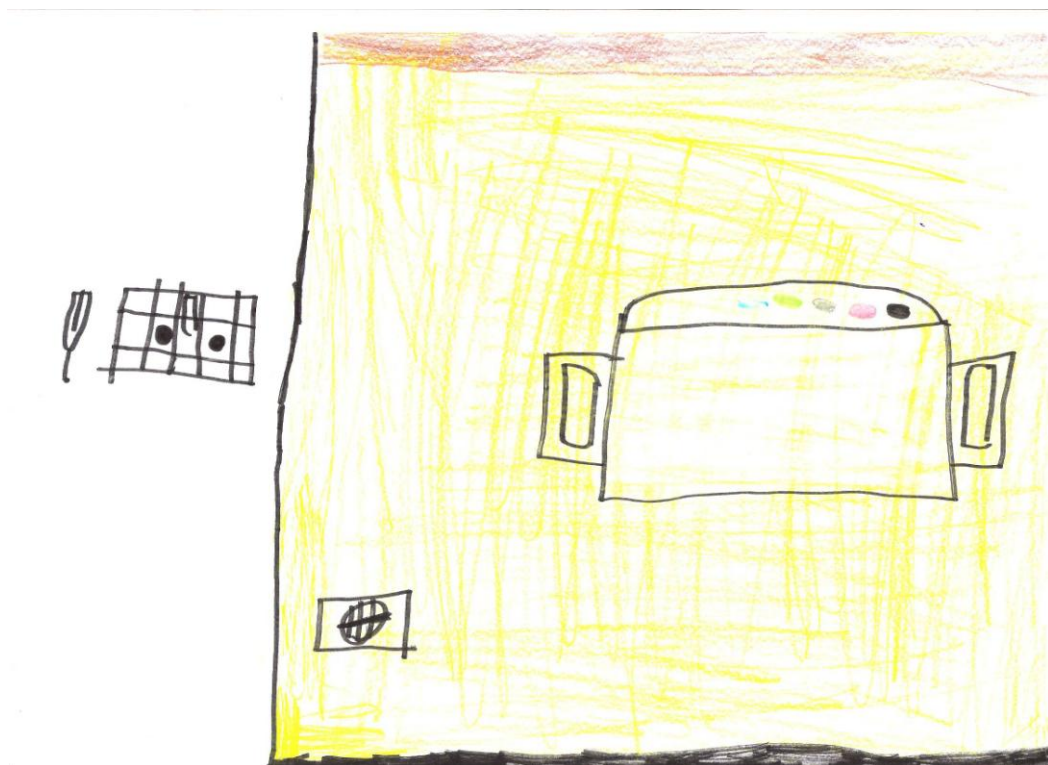
Mám pocit, že v mém životě končí jedna kapitola, která v podstatě ovlivnila a utvořila můj život. Odcházení z deváté třídy není úplně šťastné, jak by se někomu mohlo zdát. Člověk se loučí se svými dlouholetými přáteli a bohužel se s nimi už zřídka potká. V poslední době jsem měl výkyvy nálad. Na jednu stranu jsem chtěl tento „ústav“ opustit, jak nejrýchleji to půjde, ale přece jen, tato škola mi nějaký čas byla domovem. Kdyby to šlo, tak bych se sem rád někdy vrátil, což už bohužel nejde. Když jsem nastoupil do naší třídy, nikdy jsem netušil, co všechno tu zažiji. Devět let společného života nás proměnilo úplně všechny. Nedávno jsem se podíval na třídní fotky a skoro bych nevěřil, jak jsme se všichni změnili. Já nevím, ale mě to zas až tak nepřijde. Když s těmi lidmi žijete devět let, hodně vám přirostou k srdci. Se všemi se tímto loučím a mějte se tu krásně.

PS: Až na to přijde, stiskněte ten modrý 😊.

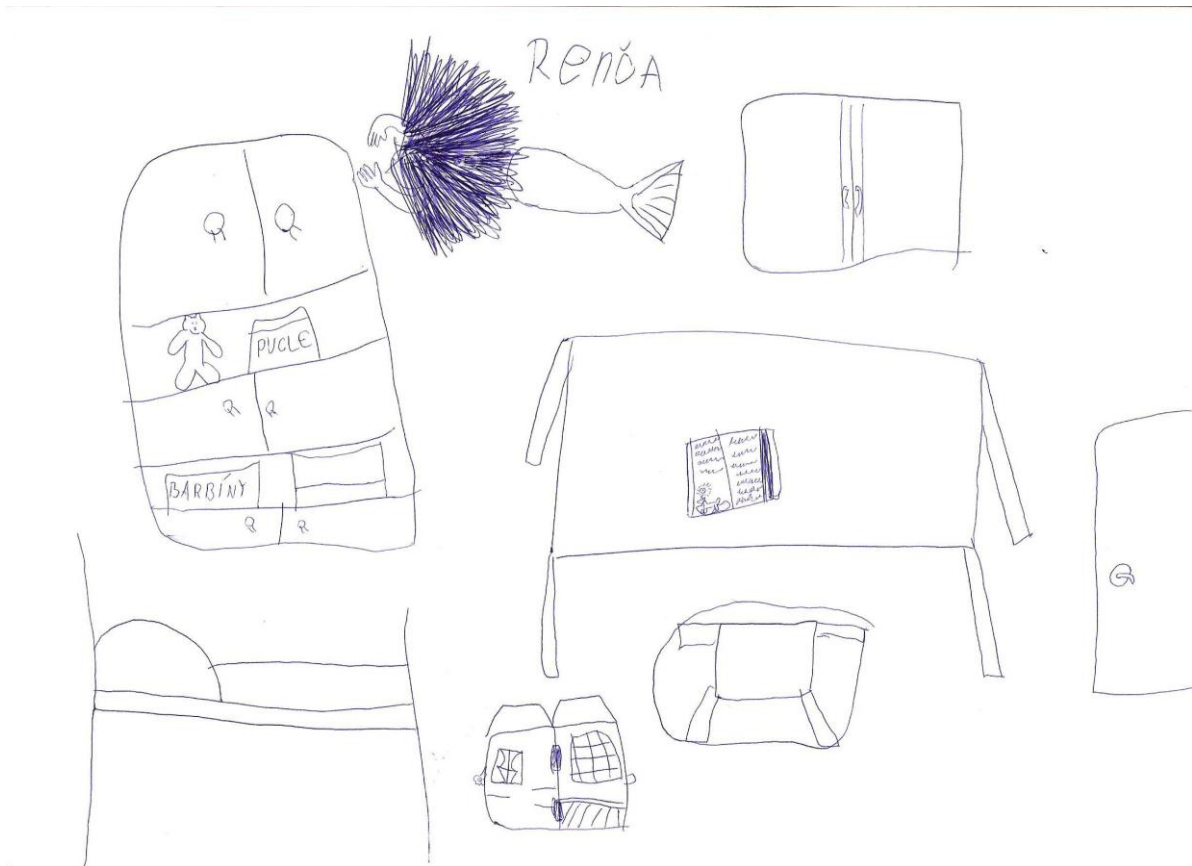
Miroslav Rujzl

Co nakreslili naši druháč

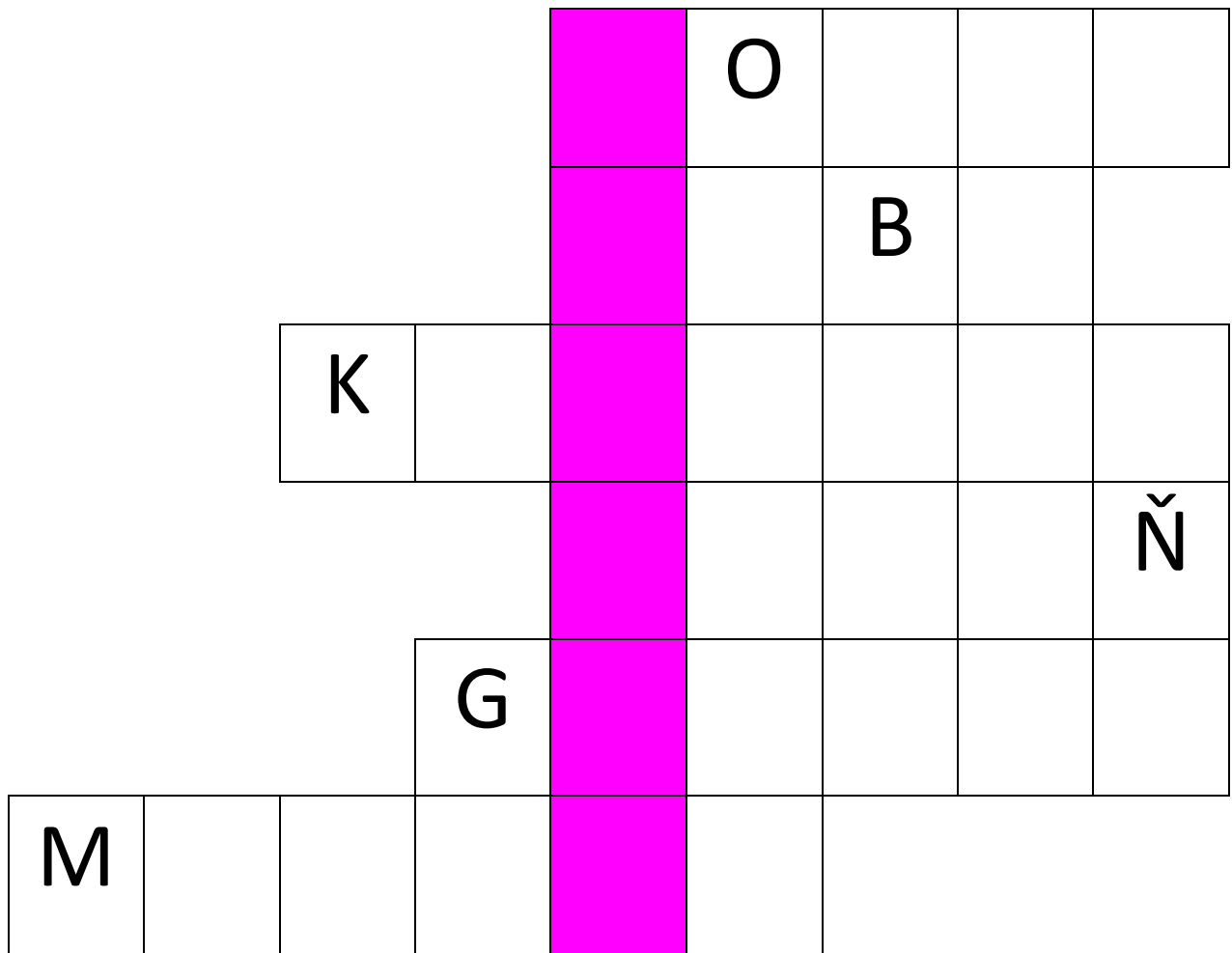
Eliška, Renča, Addélka, Ruth a Lukšek

1. Domácí mazlíček
2. Strom u vody
3. Jak se jinak řekne rostlina?
4. Je to podobné lachtanovi.
5. Nejrychlejší zvíře(šelma)
6. Lesní plod podobný jahodě.

Natka Hanslianová

Ála Nekvapilová

Kačka Beňová

Závěrečník
aneb
Velké Loučení
a
M11 vám přeje hezké prázdniny

Jako každý jiný deváťáci se bohužel budou loučit i deváťáci letošní, z nichž někteří navštěvují náš školní časopis. Mezi tyto žáky patří např. náš šéfredaktor M. Kos, redaktoři M. Rujzl, M. Merc atd...

My všichni, ostatní redaktoři, doufáme, že pro M11 budou pracovat i nadále a budou mezi námi stále dobré vztahy. U některých z nich je jejich nadálá docházka do redakce M11 zajištěna.

Toto poslední vydání M11 v tomto roce pod vedením stávajícího šéfredaktora a žáků devátých tříd jsme se snažili prožít v míru a pohodě, žádné větší problémy se naštěstí nevyskytly. Jako obvykle jsme se snažili dobře dohodnout bez jakéhokoli násilí či křiku.

Nástupkyně Matěje Kosa bude Hanka Blatná, která si zástupkyni vybere dle svého.

...Snad takto bychom uzavřeli ono Velké Loučení. Ale nesmíme zoufat. Prázdniny zatím ještě nezačaly, můžeme se opět dohadovat o obsahu tohoto posledního M11 v tomto školním roce. Přes to všechno ale všem žákům naší základní školy a samozřejmě také všem redaktorům M11 přejeme hezké prázdniny a doufáme, že se zde za dva měsíce všichni živí a zdraví shledáme.

Nashledanou...

Arnošt Fridrich